

[Ministeren for kulturelle anliggender]

synes, at alle indlæg har bevist, at der ikke er to meninger om formålet, hensigten og mål-sætningen inden for det her område.

Det gælder også indlægget fra hr. Tinning, som jeg i dag som så ofte før har været enig med. Det er hr. Tinnings analyse af, at det i virkeligheden kun er et spørgsmål om takten: hvor hurtigt skal det gå, hvor store bevillinger skal det være, og hvor hurtigt vil vi forsøge at nå de mål, vi er fælles om?

Hr. Qvist Jørgensen havde et måske lidt rituellet betinget indlæg om, at det ikke går hurtigt nok. Havde det nu bare været en anden regering, så gik det nok bedre. Dette være sagt uden nogen som helst forsøg på at splitte noget op, for det synes jeg ikke debatten i dag har givet grundlag for. Jeg skal heller ikke forsøge at gøre de tiltag, der har fundet sted, større, end de er. Vi ved alle sammen, at vi i den sidste time har diskuteret en bevilling, der ligger på 3,5, 3,6, 3,7 mill. kr. ud af nogle budgetter, hvor vi under normale forhold ikke ville regne med beløb af denne størrelsesorden, men sagens vigtighed skal bestemt ikke sættes i relation til de penge sådan at forstå, at det ikke er vigtigere end 3,5 mill. kr.

Derimod vil jeg godt, når nu flere har nævnt betænkning nr. 950 og SFs beslutningsforslag, som sandsynligvis også er inspireret af den betænkning, kort opsummere, at med hensyn til den liste, man kunne opstille over de væsentligste forslag i betænkningen fra 1982, må man faktisk sige, at vi med to undtagelser er i fuldt sving. Vi er i gang, det er begyndt at fungere, og der er sket forbedringer.

Det drejer sig om, at biblioteksbetjeningen gradvis skal decentraliseres til folkebibliotekerne. Det drejer sig om, at kommunerne bør samarbejde om lydbøgerne med centralbibliotekerne. Det er sket. At statens bibliotek og trykkeri for blinde overføres til kulturministeriet. Det er sket. At der skulle være en forbedret service på instituttet for blinde og svagsynede og Refsnæsskolen. Jeg kan bare nævne, at Refsnæsskolen har fået fordoblet sin produktion. Det er ganske små tal, vi taler om i dette tilfælde som i alle andre på dette område, men ikke desto mindre forholdet det sig således. Der skulle nedsættes et permanent samordningsudvalg for lydbogsproduktion. Det er sket.

Danmarks Radios programmer skulle kunne efteranvendes for blinde og svagtseende, et punkt, som ikke mindst hr. Povl Brøndsted beskæftigede sig med. Man arbejder meget med dette problem både i ophavsretsudvalget og inden for Danmarks Radio, og jeg har indtryk af, at det er med en meget stor grad af velvilje. Man ønskede endvidere, at der skulle udarbejdes et katalog, der viste det samlede udbud af materialer. Det er man i gang med, som det også fremgår af redegørelsen. Lydavisere bør igangsættes i alle kommuner. Ja, det er rigtigt, det har vi ikke nået endnu, men man er i gang. Det er i stigning. Jeg tror, at der sidste år kom 12 nye med, og det skulle give en dækning på ca. 80 kommuner. Det er stadig væk ikke alle kommuner, men man er i gang.

Vi har endnu ikke fundet en løsning på spørgsmålet om dagspressen, og vi har endnu ikke fundet en løsning på, at folkebibliotekerne, som det hedder, bør oprette individuelle indlæsnings-tjenester. Det er folkebibliotekernes vurdering, om det kan lade sig gøre. Det er naturligvis vores vurdering, om vi bør gå ind med en speciel økonomisk opmuntning i så henseende.

Flere ordførere har naturligvis – det synes jeg er meget naturligt, det har ikke været skjult i redegørelsen – beskæftiget sig med det problem, at vi har en begrænset produktion, vi har en ikke-ligestilling mellem den gruppe, vi taler om – uden at vi rigtig ved, hvor stor den er – og øvrige, normalt læsende grupper. Det er selvfølgelig problemet med produktionen af f.eks. lydbøger, at kun en lille gruppe i dag anvender dem. Det betyder, at der foregår en lille produktion af dem. Det betyder, at de bliver fantastisk dyre, og så har vi, kan man sige, den onde cirkel.

Jeg tror, at et af midlerne kunne være, at man i langt højere grad gjorde opmærksom på mulighederne for lydbøger, og her måtte formidlingsstedet nok igen være folkebiblioteket, således at den sandsynligvis langt større kreds end de brugere, der er i dag, der kunne have glæde af lydbøger, ville benytte dem. Herved ville der være grundlag for en større produktion, og herved ville produktionsomkostningerne naturligvis falde.

Det er også nævnt i redegørelsen, at det med hensyn til det tilskud, vi i dag giver i formidlingsleddet, nemlig til folkebiblioteker-